

Normbrott

Anonym

April 2016

[...]Reproduktionen av denna normalitet sker utan tvivel genom oss själva, genom våra vardagliga vanor, fördomar och anpassningar men också genom strukturella element, som till exempel det allt mer komplicerade teknologiska systemet, vilket numer avgör nästan alla delar av våra liv. Därför ändras inte automatiskt våra vanor och fördomar, när detta system lider ett avbrott, om än bara begränsat till en viss tid och plats, men det standardiserande trycket på oss minskar och mer plats för avvikande handlingar och tankar öppnas upp.

I Zürich skedde tre sådana "avbrott" i december förra året. Och var och en som upplevde det kände hur en del av normaliteten led ett avbrott, den ena med obehag, den andra med glädje. Det senaste avbrottet blockerade på årets sista dag vardagens slentrianmässiga arbete ända fram till 13:00, mellan Schwammendingen och Milchbuck i nordöstra Zürich. Än idag kör spårvagnarna bara med halverad hastighet och reparationen väntas dröja ytterligare två veckor. Orsaken var ett nattligt brandattentat mot säkringsskåpet i spårvagnstunneln. Det var som om någon med detta frågade sig: "Vill ni verkligen fortsätta denna exploatering nästa år också?" Ungefär en vecka tidigare, precis före julafton, orsakade en brand i en transformatorstation strömavbrott för 5.400 abonnenter. "Vad händer när vi helt enkelt drar ut kontakten för cheferna?" Två veckor dessförinnan, på valdagen, skedde det största strömavbrott på flera år på grund av en störning i en växelanslagning för mellanspänningsström. 21.000 abonnenter och till och med centralstationen drabbades. Under en och en halv timme låg Tele-Züris nät nere. "Och om vi skulle börja tänka och handla själva, istället för att underhållas av politikernas svammel?"

[...]När en av dessa förbindelser [de ställverk som försörjer Zürich med ström; Obfelden, Fällanden, Auswiesen, Samstagern] bryts, kan vi fånga upp det. Men när två bryts är det nästan omöjligt. Beroende på tidpunkt och strömförbrukning kan det till och med vara hopplöst", enligt en talesperson för EWZ.

Vad skulle vi göra i sådana fall? Klaga och längta tillbaka till normaliteten? Eller fånga ögonblicket och ta vår beskärda del av frihet och göra det som krävs för att denna normalitet, så långt det är möjligt, inte kommer tillbaka?

Wenn die Normalität ausfällt (När normaliteten drabbas av avbrott), Dissonanz, Anarchistische Zeitung, Zürich, 6 januari 2016, nr 18.

Det är nu snart tio år sedan jag först introducerades för idén om blackouts eller infrastrukturella angrepp som ett rättmätigt svar på det sätt vi tvingas leva våra liv. Då genom anarko-primitivistiska analyser och förslag, med en längtan efter det önskade primitiva livet efter civilisationens kollaps. Numera lever idéerna vidare med en längtan blott efter ett avbrott i det konstanta flöde av förtryckande relationer, passivisering och uppmuntran till självförnekelse jag omges av från morgon till sent inpå småtimmarna. Det senaste två åren har dock fler och fler kamrater, främst från det insurrektionella hållet, befattat sig med detta ämne och börjat förespråka spridandet av blackouts. De flesta från ett socialrevolutionärt perspektiv men ett fåtal även från ett mer individualistiskt eller nihilistiskt sådant. Jag vill inte vara sämra än att ansluta mig till denna nya trend.

Om vi bortser från olika ideologiska riktningar och går till kärnan av dessa idéer, av idéerna om att angripa samhällets infrastruktur i kampen för frihet från auktoriteter och varje individs makt över sitt eget liv, så blir ett sådant angrepp först rimligt när angriparen ser alla de olika förtryck som existerar inom samhället, bundna till samhällets fortlevnad. Det vill säga att angriparen ser reproduktionen av samhällets normalitet som målet och inte bara en förändring av normaliteten för att "allt ska bli bra". Reproduktionen av normaliteten innebär just upprepadet av handlingar och relationer som håller oss och andra på tryggt avstånd från vår frihet och vår fulla potential att utforska, utveckla och förverkliga oss själva. Normaliteten bygger på individens självförstörelse till fördel för samhällets fortlevnad. Och om vi ser till hur den ser ut i skrivande stund är den basen för den rasism som nyanlända flyende möts av i Tyskland eller Sverige, för det patriarkat som kvinnor och hbtq-individer tvingas kämpa mot i samhället men lika ofta i närmre relationer, för det tvång till underkastelse som hyra, skola, arbete och delaktighet i samhället utövar på oss, för förstörelsen av de kvarvarande organiska miljöerna i världen, för den kapitalistiska produktionen, för den socio-ekonomiska uppdelningen i samhället... Dessa, plus så många fler exempel som andra redan har radat upp tills de storknat, är med andra ord alla delar av normaliteten. De hänger samman och är beroende av varandra för att kunna upprätthålla samhällets stabilitet eller illusionen om detsamma.

Genom demokratiska idéer och kamper förändras de olika delarna och de grupper som tidigare var öppet otillfredsställda får genom reformismen en del av kakan, nöjer sig och bidrar än gladare till reproduktionen av helheten. Det vill säga bidrar till upprätthållandet av sitt eget och andras förtryck, under villfarelsen att de gjort

en insats för mänskligheten. Eller i vart fall för den grupp av människor de identifierar sig med... Men inte nog med demokratins intåg under 1900-talet med alla möjliga rättigheter och den lilla medborgarens inbillade inflytande på samhället, så har också teknologins utveckling spetsat till förhållandena mellan individer och mellan individen och normaliteten. Där det för hundra år sedan var en fråga om ideologi, religion, moral och tradition som främsta instrument för social kontroll (dvs makthavarna ser till så att alla bidrar till reproduktionen av de rådande förhållanden, på ett eller annat sätt, som framgångsrik medborgare eller som kriminell eller arbetslös) är det idag en fråga om du är uppkopplad eller inte. Det är förstås inte så enkelt, som att om alla eldade upp sina prylar (främst prylarna med nätverkskort eller antenn) så skulle alla plötsligt respektera varandra och ta för sig av all den frihet vi hålls tillbaka från. Det handlar snarare om att så länge folk är ständigt uppkopplade på olika sätt så kommer de vare sig att vara intresserade av att förverkliga sig själva eller av att utforska livet utanför den kända (men ofta avskydda) normaliteten.

Det är smärtsamt att säga det men till och med som en inbiten kämpande anarkistisk individ måste en kämpa med att inte ständigt vara uppkopplad, om så framför en datorskärm eller med en telefon i fickan. Distractionen är smärtsamt märkbar. För oss som växt upp helt eller till viss del utan internet och mobiltelefoner är det omöjligt att ignorera allt det utrymme som försvunnit ur våra liv och som fyllts med vår passivitet framför skärmar. Vi kan vara hur radikala vi vill i våra tankar men så länge vi spenderar större delen av vår vakna tid med att läsa nyheter, titta på filmer och serier, läsa bloggar, skriva mail eller, för de som använder sig av det, sociala medier (snälla sluta med det och bygg verkliga relationer!) har vi varken utrymme eller energi att revoltera med våra sinnen och kroppar.

I Species Traitor no. 4 från 2005, som kommit att bli en anarko-primitivistisk klassiker, försöker Macro Magnon och Kevin Tucker envist att uppmuntra till attacker mot civilisationens infrastruktur. Deras texter riktade sig till en väldigt specifik skara, precis som denna tidning gör, men de gjorde det i ett mycket mer utopiskt syfte. Jag bär inte på några utopiska visioner. Vare sig inom mig själv eller i idén om att angripa infrastruktur. Jag ser däremot att vi med strömavbrott eller andra former av blackouts kan lyckas skaffa oss ett utrymme för oss själva som är extremt svåråtkomligt i vardagen i detta samhälle. Ett utrymme lika mycket för plundring av affärer som för mysiga stunder med vänner och kamrater i ljuset av brasor och tända ljus. Ett utrymme lika mycket för ockupationer av hus som för reflektion i den plötsliga tystnaden. Ett utrymme lika mycket för attacker av polis- och gränsstationer eller fritagningar från fängelser och förvar, som för festande på gatan. För barrikader som för målande och poesiförfattande...

Det handlar inte bara om den destruktivitet vi inte lyckas åstadkomma i vardagen utan också om den självförverkligande kreativiteten som vi ständigt går miste om.

När normaliteten lider ett avbrott, innebär det också ett uppbrott från vår passivitet. Inte bara ifråga om stillasittande framför skärmar utan också i våra tankar, känslor och kraft. Med mindre energi i ledningarna och kablarna, växer sig snart vår kapacitet och styrka till att ta tillbaka våra liv skrämmande stark.

Det Anarkistiska Biblioteket



Anonym
Normbrott
April 2016

Ursprungligen publicerad i Upprørsbladet nummer 11 2016. Komplement: <https://gnista.blackblogs.org> ,
<http://325.nostate.net/?p=12287> , <https://warriorup.noblogs.org>

sv.theanarchistlibrary.org